

A REAL – VALÓS REMINGTON SZEMÉVEL

*Ő a legigazibb dolog,
amiért valaha harcoltam!*

REMY

18+

*Érzsézes
könyvek*

KATY EVANS

NEW YORK TIMES ÉS USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

KATY EVANS

REMY

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

a férjemnek, millió okát tudod, hogy miért

REMY LEJÁTSZÁSI LISTÁJA

„IRIS” – Goo Goo Dolls

„I LOVE YOU” – Avril Lavigne

„KISS ME” – Ed Sheeran

„WILL YOU MARRY ME” – John Berry

„EVERYTHING” – Lifehouse

A JELEN

SEATTLE

TÖBB EZER OLYAN NAP LESZ AZ ÉLETBEN, amire később nem fogok emlékezni.

De a mait sosem feledem.

Ma feleségül veszem a csajomat. Brooke „Ördögfióka” Dumast.

Templomi esküvőt ígértem neki. Úgyhogy azt is kap.

– Ha ilyen szigorúan bámulod azt az ajtót, a végén még beszakad a pillantásodtól – figyelmeztet a kanapén ücsörgő személyi asszisztensem.

Megfordulok, és odanézek, ahol ő meg Riley terpeszkednek. Engem figyelnek. Brooke régi seattle-i lakásában vagyunk, és ezek itt ketten láthatóan rohadt jól szórakoznak rajtam. Szarháziak, nem tudom, mi olyan vicces. Visszafordulok a hálószoba ajtaja felé, és várok tovább.

Az életemre esküszöm, el nem tudom képzelni, mi tarthat ilyen sokáig. Már ötvennyolc perce dekkol a szobánkban. Készülődik, pedig

Brooke (az én kicseszett Brooke-om) máskor nagyjából öt perc alatt elintézi az ilyesmit.

– Haver, ma van az esküvője. A csajoknak sok idő kell ilyenkor.

Riley úgy hadonászik a kezével, mintha azt akarná közölni, hogy *Ilyen az élet!*

– Mi van, már szakértő is vagy? – szívatja Pete.

– A ruha a hibás! – magyarázza Brooke legjobb barátnője, Melanie, aki épp most robbant ki a hálóból, kezében egy hosszú fehér izével, ami fátynak tűnik. – Rengeteg gomb van rajta meg minden... amúgy, mit is csináltok ti itt hárman? Remington, beszéltem erről Brooke-kal. El kell tűnnötök innen, srácok. Találkozunk az oltár előtt.

– Hát, ez kibaszottul röhejes – felelem nevetve. De mivel Melanie továbbra is nagyon szigorúan néz ránk, főleg rám (mintha idióta kutyák lennénk, akik most szarták össze a lakást), a homlokomat ráncolva elindulok a hálószoba felé. A kilincstre teszem a kezem, és résnyire nyitom az ajtót. – Brooke?

– Remy, légy szíves, ne gyere be!

– Akkor gyere ide az ajtóhoz!

Amikor hallom, hogy idecsoszogott, közelebb húzódok az ajtófélfához, és suttogva szólok meg, hogy a szarháziak a nappaliban ne hallják.

– Mi a picsáért nem láthatlak most, bébi? Mi ez, hogy Melanie ki-be járkálhat a szobából, engem meg elzárnak a leendő feleségemtől? Nem tetszik ez nekem. Pont én vagyok kitiltva, amikor állítólag *miattam* csíped ki most magad.

– Hm, hát, azt hiszem, épp ezért. Mert szeretném, ha csak akkor látnál, amikor feléd vonulok majd – suttogja.

Ó anyám, ez a hang! Legszívesebben felszakítanám az ajtót, és szétcsókolnám a száját, aztán felhajtánám azt a bonyolult ruhát, amit az

istennek se tud felvenni, és olyat csinálnék vele, amit a férjek meg a feleségek szoktak.

– Jól van, bébi, akkor is látni foglak, amikor vonulsz, de most is szeretnélek. Nyisd ki az ajtót, segíték begombolkozni.

– Majd később segíthetsz *kigombolkozni*, és aztán velem is azt csinálsz, amit akarsz.

A pajkos beszólást követően egy halk „*bee*” hangot hallok odabentről, mintha valakit (egy nagyon kicsi valakit) szórakoztatna a jelenetünk.

– Bocsi, Szökőár – szólal meg Melanie, aki visszatért. Elhesseget az ajtótól. – Srácok, húzzatok már a templomba! Fél óra, és mi is ott leszünk.

Csak lesek, amikor Melanie, mint valami kibaszott hernyó, be-slisszan a szobába a szűk nyíláson át, nehogy meglássam Brooke-ot. A jóval testesebb Josephine ugyanezzel a technikával lép ki a hálóból, karjában egy fickándozó rosszcsonttal.

A fiam rám pillant, majd hirtelen mozdulatlaná dermed. A vigyorán látom, hogy ő is majdnem ugyanolyan jól szórakozik ezen a jeleneten, mint Pete és Riley.

Az öklét, amit eddig a szájában tartott, most felém nyújtja, és rákenni a nyálát az államra.

– Bee! – jelenti ki, és addig fickándozik és vergődik, míg át nem veszem.

Megcsiklandozom a hasát az orrommal, aztán a számat a pocakjára nyomva morogni kezdek. Válaszul ismét felhangzik a „*beeeee*”.

Magam elé emelem, és a szemébe nézek. Úgy látom, rohadt jó kedve van. Nekem is, ennek ellenére ismét morogni kezdek, mintha mérges lennék, és játékosan ráfordulok:

– Na, mi van? Azt hiszed, csak viccelek?

– Bee!

Nagyon csintalan a tekintete. A feje kisebb, mint a tenyerem, amit most a kis koponyájára teszek, és megborzoló pelyhes haját. Ő Racer, a négy hónapos fiam. Brooke szülte nekem. A legtökéletesebb dolog, amit valaha létrehoztam.

Sosem gondoltam volna, hogy egyszer gyerekem lesz. És most az egész életem e körül a gödröcskés arcú mókus körül forog, aki lehányja az összes pólómat és persze szegény Brooke ruháit is. Akivel, édes istenem, mire készülök?!

Pete meglapogítja a vállam, mintha azt akarná mondani: *Oké, haver, hallottad őket. Amúgy jobb, ha odafigyelsz, a végén babahányadékból fog úszni az öltönyöd!*

A állammal megsimogatom Racer buksiját, a fiam válaszul rám viyorog. Nem két gödröcskéje van, csak egy. Brooke szerint azért, mert csak félig az enyém. Na, nem, teljesen az enyém, ahogy Brooke is!

Visszamosolygok rá, aztán átnyújtom a gyereket Josephine-nek.

– Menjen nyugodtan, Mr. Tate, vigyázok rá – nyugtat meg.

Josephine eddig testőr volt, most nem tudom, micsoda. Állandóan Racerrel játszik, és egy csomó dadus-feladatot is ellát. A kissrác elkapja a haját, és húzogatni kezdi, de Josephine-nek mintha még ez is örömet okozna.

A konyha órájára pillantok, aztán Josephine-hez fordulok.

– Tizenöt perc múlva legyen ott Brooke is! – mondom, ő pedig bólint.

A menyasszonyomra egy limó vár. Riley megkapta Melanie kabriójának a kulcsát, ami kinn parkol, felhajtott tetővel. Mind beszállunk. Az anyósülésre dobom magam, majd felnézek a lakásra, ahol jelenleg lakunk. Nem értem, mi ez a nagy felhajtás a menyasszonyi ruha gombjaival. Szerintem az lenne a legjobb, ha beülnénk

mindketten a kocsiba, én a kormány mögé, aztán elhúznánk abba a kibaszott templomba, és összeházasodnánk. Ennyi.

– Rem. Ne parázz! Nem fogsz egyedül állni az oltár előtt – röhög Riley.

– Jó, ezt azért tudom – suttogom, és elfordulok tőle.

Néha rám tör ez az érzés. Összeszorul a mellkasom, és az jut eszembe, hogy egy reggel majd felkelek, és rájövök, hogy Brooke és a fiam eltűnt. A *belehalnék* nem fejezi ki eléggé, min mennék keresztül.

– Huszonnyolc perc múlva ott lesz az oltár előtt, talpig fehérben, csak miattad – magyarázza Pete.

Némán lesek magam elé.

Brooke már egy hónapja idegeskedik az esküvő miatt. Mi lesz ekkor, mi lesz akkor, ilyen torta legyen vagy amolyan? Igent mondtam mindenre, amikor éreztem, hogy feszült a hangja, ő pedig válaszul rendre megcsókolt – úgy, ahogy én szeretem. Most úgy tűnik, ura a helyzetnek: öltözködik, készen áll a nagy napra, én meg egy rakás szerencsétlenségnek érzem magam, mert Brooke azt mondta, ő nem bánná, ha együtt mennénk kocsival a templomba. De aztán a legjobb barátnőjének eszébe jutott ez a hülyeség. Úgyhogy egyedül megyek. A templomba, ahol soha életemben nem voltam. Hogy elvegyem a feleségem. Itt van a közelben, és nemsokára megérkezik ő is. De akkor sem érzem magam jól. Kurvára szorongok, és tudom, hogy ez a szorongás egy pillanat alatt elmúlna, ha beengedne azon az ajtón, és rám nézne az aranyszínű szemével. Azonnal lenyugodnék, és elmúlna a mellkasomat szorító kín.

De nem így van.

Huszonhét pokoli percet kell várnom... az agyam pedig ezt a hülye játékot űzi velem: úgy kattog, mint egy inga, ide-oda, és tudom, basszus, hogy csak akkor fog leállni, ha végre vele leszek.

Dobbantok egyet a lábammal, és megszorítom a gyűrűt a kezemben. Aztán kinyitom a tenyerem, és kicsit jobban leszek attól, hogy meglátom a nevét a belső feliraton: AZ ÉN IGAZIMNAK, A TE BROOKE DUMASODTÓL.

A MÚLT

A NAP, AMIKOR MEGLÁTTAM ŐT

SEATTLE KÖZÖNSÉGE HARSOG, amikor ügetve kivonulok az Underground sétányán.

A távolban, velem szemben, ott a ring. A pálya hétszer hét méteres, négy párhuzamos kötél minden oldalán meg négy kibaszott oszlop. Ennyi.

Ez a ring az otthonom. Ha nem vagyok odabenn, hiányzik. Minden edzésen ide képzelem magam.

Minden lépéssel egyre nő bennem az izgalom és a lendület. Az ereim kitágulnak, a szívem vadul kalapál, hogy ellássa az izmokat. Az elmém tiszta, metszően éles. A testem minden négyzetmilliméterre készen áll a támadásra, a védekezésre, a túlélésért folytatott harcra, és arra, hogy megadjam ezeknek az embereknek azt az izgalmat, amit ordítva várnak.

– *Remy! Szeretlek, Remy!* – hallom őket.

– *Leszoplak, ha akarod, Remy!*

– *REMY, DÖNGESS EL ENGEM IS!*

– *Remington, ereszd belém a szökőárad!*

Kinyújtom a karom, megragadom a legfelső kötelet, és átlendítem magam a ringbe. A közönség felé nézek, majd körbefordulok. Fénybe borítanak a reflektorok. Mindenki az én nevemet ismétlgeti. Az izgatottságuk és a várakozásuk úgy vesz körbe, mint egy forgószél. Kiabálnak és rózsaszín szarokkal integetnek nekem. Láthatóan örülnek, hogy itt vagyok. Akarnak engem. Engem, a seggfej ellenfeletem meg az öklünket.

Leveszem a köntösömet, és átnyújtom Riley-nek, aki nemcsak az edzőm segédje, hanem a barátom is egyben. Az emberek időközben felpattantak az üléseikről, és amikor feljűk pillantok, még hangozabban éljeneznek. Most már mindenki áll. Úgy néznek rám, mint ha én lennék a háború istene, aki ma este bosszút áll miattuk.

Rohadtul élvezem ezt.

Rohadtul élvezem, hogy kiabálnak, hogy a nők sikoltoznak, és beleordítják a tömegbe, mit szeretnének csinálni velem.

– Remy! Remy! – üvölti egy őrült csaj torkaszakadtából. – *Kurvára dögös vagy, Remy!*

Mulattat a szitu, úgyhogy felé fordulok, és a tekintetem megakad rajta. Hosszú, barna hajú nő, borostyánszínű szemekkel és rózsaszín, dús ajakkal. A látványától kisebb sokkot kapok. Mintha kábító lövedéket kaptam volna.

Bekapcsolnak az ösztöneim, képtelen vagyok ellenállni, alaposan megnézem magamnak ezt a nőt. Fiatal, sportos, visszafogott ruhában, de abban, ahogy engem méreget hatalmas, hitetlenkedő szemével, abban bizony nincs semmi visszafogott. Édes istenem, mintha a nyelvét húzná végig a farkamon.

Amikor találkozik a tekintetünk, kérdőn felvonom a szemöldököm: *Te kiáltottad azt az előbb?*

Elpirul, halvány rózsaszínné válik, és rájövök, hogy nem ő, hanem a mellette álló barátnője kiabált be, aki hozzá képest most teljesen sápadt. Ő nem igazán fog meg, az ilyen típusú csajoknak nem szokásom csapni a szelet. A másik viszont minden vadászösztönömet beindította, és most már akarom őt, úgyszólván meg is fogom szerezni magamnak.

Rákacsintok, de azonnal látom rajta, hogy ő nincs flörtölő kedvében. Inkább megilletődött.

– És mindnyájunk gyönyörűségére itt van ma este Kirk Dirkwood, a Kalapács! – kiabálja a mikrofonba a közvetítő.

Nem tudom elfojtani a vigyorem, amikor látom, hogy Dirkwood beugrik a ringbe, és ledobja a köpenyét. Az izmaim megfeszülnek, és addig mozgatom az ujjaimat, míg ki nem dagadnak az erek a kézfejemben. Jól érzem magam a testemben, minden izmom belemelegedett és készen áll a küzdelemre. Tudom, hogy rohadt jó vagyok, de azt akarom, hogy ez a csaj is észrevegye. Nagyon, nagyon hajlamos vagyok arra, hogy birtokoljak másokat, és nem akarom, hogy bárki másra ránézzon rajtam kívül. Azt akarom, hogy azt lássa, hogy *én* vagyok a legerősebb és a leggyorsabb. A rohadt életbe, azt akarom, hogy azt higgye, nem létezik rajtam kívül más férfi a világon!

Kirk nagy és lomha, mint egy csiga. Beveti az első ütését, de már azelőtt tudtam, hogyan fog támadni, mielőtt megszületett volna benne a gondolat. Elhúzódom, és egy olyan csapással emelkedek vissza, amitől oldalra billen, és elveszíti az egyensúlyát. A csaj engem figyel, tudom. Tekintete hevétől még keményebben és gyorsabban küzdök. A rohadt életbe, enyém ez az egész kibaszott ring. Mindent imádok benne. Ismerem minden oldalról, érzem a ponyvát a talpam alatt és a lámpák melegét a fejem fölött. Még sosem vesztettem az

Undergroundban. Az emberek tudják jól, hogy bármilyen nagy öklöst kapok is, mindig felálllok, és aztán a saját szabályaim szerint fejezem be a meccset.

De ma este? Ma egyenesen *halhatatlannak* érzem magam.

A tömeg a nevemet ismételteti.

– *REMY... REMY... REMY.*

Ez az én ringem. Az én tömegem. Az én harcom. Az én kibaszott estém.

Aztán ismét meghallom azt a bizonyos hangot.

Nem az övét, hanem a mellette álló nőjét:

– *Istenem, húzz be neki, Remy! Vágd már agyon, te szexi vadállat!*

Engedelmeskedem, és egy erős ütéssel leküldöm Kirköt a földre. Mindenholnan örömujjongást hallok.

A vezetőbíró megragadja, és a magasba emeli a karom, én pedig elfordítom a fejem, hogy *ránézzek*, kíváncsi vagyok, milyen arcot vág. Zihálok és valószínűleg vérzek is, de ez nem számít. Csak az érdekel, hogy lássam végre. Láttá, hogy ütöttem ki a fickót? Lenyűgöztem vele?

Engem néz, és ettől úgy érzem, összecsavarodnak a beleim. Istenem, milyen kemény lettem tőle! Hogy kiöltözött, esküszöm, senkit nem láttam még ezen a helyen ilyen elegáns ruhában. Mondjuk, bármi lehetne rajta, mindent soknak éreznék, és legszívesebben letépném róla.

– *REMY! REMY! REMY! REMY!* – kántálják az emberek.

Egyre hangosabbak, de én csak azt észlelem, hogy ennek a lánynak az ijedt tekintetében ugyanolyan mohóság rejlik, mint bennem.

– Még több Remyt akarnak? – kérdezi a közönségtől vidáman a mikrofonos fickó. – Hát, jó, emberek! Kerítsünk ma estére méltóbb ellenfelet Remington „Szökőár” Tate-nek!

A rohadt életbe, élém hozhatnak bárkit, embert is, szörnyeteget is! Úgy be vagyok indulva, hogy elbánnék egyszerre kettővel is.

Képzletben már leszorítottam a földre a csajt is, szépen, de keményen. Abban a fodros kis blúzban, ami rajta van. Meg a testére feszülő nadrágban. Nagyjából belőttem a méreteit, a súlya kábé 54 kiló lehet, a magassága 170 centi, vagyis jó egy fejjel alacsonyabb nálam. Már a mellét is elképzelttem a kezemben és a bőre ízét a nyelvemen. Váratlanul súg valamit a barátnője fülébe, aztán feláll, és elindul kifelé a folyosón.

– Most tehát, hölgyeim és uraim, koronás bajnokunk ellen ringbe száll Parker, „a Rém” Drake!

Hitetlenkedve nézek a csaj után, mintha csomót kötöttek volna a belemre. A testem minden része megfeszül, a nyomába akarok eredni.

Amikor Parker megérkezik, a közönség ismét feléled, én viszont csak arra tudok figyelni, hogy a csaj kimegy az arénából, és minden sejtem azt ordítja, hogy utána kell mennem. Megszólal a gong, de semmi kedvem ahhoz a cselezgetéshez és hosszadalmas játszadozás-hoz, amit az ellenfeimmel általában előadok. Bocsánatkérően Parker arcába nézek, *tényleg bocs, haver!*, majd akkorát ütök, hogy azonnal földre kerül.

Fröcskölő hang kíséretében a padlóra esik.

A tömeg döbbszenten némul el. A közvetítő várja, hogy mi történik még, én pedig kibaszottul ideges vagyok, amiért ilyen lassan telik az idő. Remélem, Parker lenn marad, és elkezdenek végre számolni.

Na, végre.

Haladjatok már, faszom...

Idén megnyerem a bajnokságot, és nem fognak diszkvalifikálni...

Jelentsétek már be, hogy K.O., hadd halljam...

TÍZ!

– Szent Habakuk, ez aztán gyors volt! Kiütés! Az ám, hölgyek és urak, K.O. Még hozzá rekordidő alatt. Így hát, ismét bemutatom a győztest: Íme, Szökőár! Szökőár, aki most kiszökken a ringből, és...
hová a francba mész?

A tömeg megőrül, amikor megjelenek a lenti folyosón, egészen az előcsarnokig kísér az üvöltésük. Ők miattam kiabálnak, a testem pedig azért, hogy haladjak és csípjem el a csajt.

– *Szökőár! Szökőár!*

A szívem őrülten zakatol. Elég gyorsan halad, úgyhogy futnom kell. Minden érzésem azt diktálja, hogy kövessem, kapjam el, és tegyem magamévá. Elkapom a csuklóját, ő pedig rémülten megfordul.

– Mi a... – szisszen fel ijedt tekintettel.

Annyira gyönyörű, hogy alig tudok megszólalni. Sima homlok, hosszú, tüskés végű szempillák és azok az aranyló szemek, a finom orra és a mályvacukor ajak... Meg akarom kóstolni. Mintha valami ősi, primitív ösztön indulna be bennem, elkezdek nyáladzani.

– A neved... – morgom.

Végtelenül kicsinek és törékenynek érzem a csuklóját a kezemben, de akkor sem akarom elengedni. Ó, nem, nem!

– Ööö... Brooke.

– Milyen Brooke? – csattanok fel és erősebben szorítom.

Az illatától begerjedek. Meg kell találnom ennek az illatnak a forrását. Vajon a füle mögül árad? Vagy a hajából? A nyakából?

Próbálja kiszabadítani a kezét a szorításomból, de én nem eresztetem, mert nem mehet sehová, csak és kizárólag a hálószobámba.

– Brooke Dumas a neve – szólal meg valaki a hátam mögött, majd az őrült barátnő, aki ott állt mellette korábban, elárulja a telefonszámát is, amit az idióta agyam nem képes megjegyezni, mert még mindig a nevét ízlelgeti.

Brooke Dumas.

Mosolyra húzódik a szám, továbbra is az aranyló szempárba nézek.

– Brooke Dumas – ejtem ki a szavakat hangosan és lassan, mint-ha minden egyes hangot körbenyalogatnék közben.

Basszus, milyen erős és elegáns neve van.

A szeme ismét riadtttá válik, úgy néz ki, mint egy éhes őzsuta, aki egyszerre kíváncsi és rémült.

Megőrülök érte. Hozzá akarok érni, be akarom szívni az illatát, érezni akarom az ízt, mindenestül akarom őt! Éget a vágy, hogy odabökjem neki, van is mitől félnie, de közben szívesen közel húz-nám magamhoz, hogy megnyugtassam és hosszú haját simogatva elmondjam neki, hogy meg fogom védeni mindentől a világon.

Az ösztöneimnek engedve a tarkójára csúsztatom a kezem, igyek-szem gyengéden viselkedni, hogy el ne riasszam, közben pedig csak az jár a fejemben, hogy *vidd magaddal*.

Le sem veszem róla a szemem, odahajlok hozzá, és száraz csókot nyomok az ajkára. Lassan, hogy ne ijesszem meg, viszont úgy, hogy tudja meg, ki vagyok és hogy mire vagyok képes érte.

– Brooke – lehelem néhány milliméterre az ajkától, aztán kicsit elhúzódok tőle, és elmosolyodom. – Remington vagyok.

A tekintete az enyémbé kapaszkodik. A szemei fémesen aranyszí-núék, és mintha vágy úszna bennük. Én legalábbis úgy értelmezem, hogy akar engem. A mosoly eltűnik az arcomról, amikor ismét az ajkára pillantok. Élénk rózsaszín és puha. Lehajtom a fejem, és az ajkaim közé veszem duzzadt száját. Megcsap az illata, és felpezsdül a vér az ereimben. Akarom ezt a nőt. Nem tudok várni egy percet sem, fel akarom falni, magamévá akarom tenni.

Érzem, hogy a teste felmelegszik és megremeg a karomban, a fe-jét pedig közelebb nyomja, mint aki többet akar. A következő, amit

észlelek, hogy a tömeg körbevesz bennünket, és egy kretén a fülemben üvölt.

– *Remy! KIBASZOTTUL SZERETLEK! Remy!*

Brooke Dumas elhúzódik, és kifordul a szorításomból.

– Ne!

Utánanyúlok, de csak a fehér blúzát kapom el. Ő meg a barátnője úgy iszkolnak ki a tömegeből, mint két kis nyuszi, én pedig benn rekedek két rajongóm között.

– *Szökőár, istenem, hadd fogjam meg a farkad!*

– *Szökőár, megdughatsz mindkettőnket!*

Tapizni kezdik a hasam, én pedig másra sem tudok gondolni, mint hogy basszák meg mindketten. Ellököm a kezüket, és elindulok Brooke után. A lifthez érek, de az ajtó már becsukódott. Még hallom a csaj hangját, ahogy odabenn beszél, miközben fölfelé haladnak, az utca szintjére.

– *Remy!*

– *Remington!*

Dühömben a csukott ajtóra csapok a tenyeremmel, aztán átverekszem magam a kifelé áramló tömegben, és visszamegyek az öltözőbe.

Nem is tudom megfogalmazni, hogy ideges vagyok-e, frusztrált, vagy... nem is tudom. Hova a fenébe mehetett? Úgy nézett rám, mint aki arra vágyik, hogy felfaljam. Sosem értettem a kibaszott nőket és nem is fogom. Átöltözök, közben füstölgök, és erősen belebokszolok a szekrényem oldalába.

– Vigyázz az öklödre, Tate! – csattan fel a hátam mögött az edző, Lupe, aki épp a cuccaimat szedi össze egy piros táskába.

Utálom, amikor megmondják, hogy mit csináljak, úgyhogy a másik öklömet is beleverem egy öltözőszekrénybe, horpadjon csak be, nem érdekel. Rápillantok az idős csávóra, aztán felkapom a

fejhallgatómat, az iPodomat meg a sportitalomat. Követem a csapatomat az Escalade-hez, azon pufogva, hogy miért is engedtem, hogy elmenjen. Elmentem a telefonszámát a mobilomba, jobban mondva azt a részét, amire emlékszem, mert nem minden számjegy jut eszembe.

– Az a K.O. hihetetlen volt, ember, három másodperc alatt a földre küldted! – nevetgél mellettem Riley.

Kinézek az ablakon, Seattle fényeit lesem, ujjaimmal a térdemen dobolok.

– Na, jó, mi a franc van veled? Azt hiszed, nem veszem észre az elefántot a kocsiban? – kérdezi Pete, aki elől ül. – A hosszú hajú csajról van szó? Ahogy üldözted, Rem, úgy néztél ki, mint egy állat.

– Azt akarom, hogy lássa a következő mérkőzésemet is.

Az autóban döbönt csönd lesz, azt hiszem, rájöttek, mennyire elszántan akarom ezt a nőt.

Pete felsóhajt.

– Hát, jó, megteesszük, amit lehet. Addig is, szereztünk neked pár csajt.

– A legjobb válogatás – teszi hozzá Riley. – Egy szőke, egy barna meg egy vörös.

Mire a lakosztályomba érünk, már ott is vannak. Csak rám várnak. Három különböző karakterű lány, alig takarja valami a testüket, és készen állnak, hogy a Szökőár jól megkúrja őket.

Amikor meglátnak, felcsillan a szemük.

– Küldd el őket! – mondom unottan, és átmegek a hálószobámba, magamra csukom az ajtót.

Rekordidő alatt lezuhanyzom, aztán előveszem a laptopomat, és beütöm a keresőbe a *Seattle, Brooke Dumas* szavakat, meg azt a pár számot, amit megjegyeztem.

A fülhallgatóm felé nyúlok, és totál hangerőn elindítok egy Dr. Dresszámot, utána pedig keresek, keresek, keresek, míg...

Megvan.

Legörgetek, és találok egy csomó cikket Brooke Dumasról. Az egyik szerint sportrehabilitációs szakember, a seattle-i akadémián volt gyakornok. Egy másik cikkből kiderül, hogy atlétikázott. Sprinter volt. A mellkasomban furcsa dolog zajlik. Újraolvasom ezt a részt. Sprinter volt, hm, rövidtávfutó.

Most már értem, miért olyan karcsú, atletikus és gyors. De itt-ott azért kerek is, márpedig én nem szoktam ilyen formás sprintereket látni. A tenyerembe mélyesztem a körmöm, amikor eszembe jut, kicsi, hetyke melle hogyan emelkedett és süllyedt, amikor engem nézett. Az illata is feldereng, és beindul a nyáleválasztásom. Ó, basszus! A YouTube-on aztán találok egy videót, valami próbán készülhetett a felvétel. A szívem hevesebben ver, leveszem a fülemről a hallgatót, és a play gombra nyomok. Nagyon rövid sortot visel. A haja lófarokban. Látom hosszú, izmos, karcsú lábait. A farkam megkeményedik, úgyhogy pózt váltok, így kényelmesebben tudok ülni, és figyelem, ahogy pozícióba áll. Elindulnak a versenyzők. Eleinte nagyon gyors...

Aztán az egyik lába megbicsaklik. Elcsúszok. Csak fekszik ott a földön, majd zokogni kezd, próbál két lábra állni.

A mellkasomban ismét furcsa dolgot érzek.

Basszus, szegény annyira zokog, hogy az egész teste beleremeg.

Összeszorított öklökkel figyelem, hogyan ugrándozik le a pályáról, segítség nélkül, a seggfej meg, aki felvette a videót, csak azt ismételve, hogy „*baszki, ennek annyi*”, újra meg újra.

A kamera a könnyáztatta arcára zoomol. Megállítom a videót, hogy alaposan megnézzem magamnak. Brooke Dumas. Ugyanúgy

néz ki, mint ma, csak kicsit fiatalabb, és sokkal, sokkal sebezhetőbb. A sírástól egy gödröcske jelent meg az állán, aranyló, whiskyszínű szemei pedig alig látszanak a könnyektől, szinte nem is látom őket. Olvasgatni kezdem a videó alatti kommenteket, elég sok van belőlük.

Iwlormw: Azt beszélük, hogy az edzője tiltása ellenére járt cross fitre, és már a verseny előtt ki volt fordulva a térde!

Trrwoods: Na, ez történik, amikor nem készülsz fel rendesen!

Runningexpert: Jó volt, de nem eléggé. Lamaske kiverte volna belőle a szart is az olimpián.

A gyomrom bukfcenet vet.

Ismét megnézem a videót, és még jobban érzem a görcsöt a gyomromban.

Dühös kiáltással a szoba másik végébe hajítom a sportitalomat, neki a falnak. Legszívesebben mindenkit kinyírnék, aki beszólt neki.

Ahogy ott állt ma az arénában... falat emelt maga elé, és úgy nézett ki, mint egy büszke harcosnő, pedig egyszer már darabjaira hullott a világ a szemei előtt. A mellkasom most már úgy összeszorult, hogy alig kapok levegőt. Hangosan felmordulok, és összecsucok a laptopomat.

Pete kopog, majd bedugja a fejét az ajtón.

– Rem, biztos, hogy nincs szükséged társaságra?

Nagyobbra tárja az ajtót, és a mögötte álló három lányra mutat, akik várakozón lesnek be a szobába. Sóhajtoznak, aztán az egyikük azt mormogja:

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Léci, Szökőár...

– Csak egyszer? – szólal meg egy másik.

– Pete! Azt mondtam, küldd el őket!

Megropogtatom az ujjaimat, aztán a nyakam. Az ajtó végre becsukódik, és csönd lesz a lakosztályban, egészen addig, míg Pete vissza nem jön.

– Te tudod, haver. De szerintem nem kellett volna kihagynod ezt a menetet... Na, mindegy, Diane kérdezi, hogy a szobádban vacsorázol-e.

Megrázom a fejem, fogom az iPademet, átmegyek az étkezőbe, és beburkolom, ami a tányéromon van. Nem is figyelem, mi a kaja, azt is csak fél füllel hallom, hogy Pete elintéz egy foglalást az egyik atlantai szállodában, ahová jövő héten megyünk.

Evés közben csak az aranyló szemeket látom magam előtt, meg az enyhén szétnyíló ajkakat. Eszembe jut, hogy nézett rám, mint egy ártatlan őz, aki most jött rá, hogy olyan ragadozó szegődött a nyomába, aki nem fogja feladni addig, míg meg nem szerzi magának.

Azt akarom, hogy az enyém legyen.

Az enyém.

Ki akarom szívni a teste illatát, amitől annyira felizgultam. Még semmi nem volt rám ilyen hatással, mint az az illat. Pokolian vágyom arra, hogy a karjaim közé vegyem, hogy végigsimítsam a testét, hogy *magamévá* tegyem.

Fogom az iPadem, és rágás közben a találatokat nézem az interneten. Találok róla egy képet, ami még a sprinter időszakában készült. Akár egy gazella. Szívesen lennék az oroszlán, aki elkapja őt.

– Pete, nincs nekem szükségem egy sportrehabilitációs szakemberre szerinted? – kérdezem.

– Nincs, Rem.